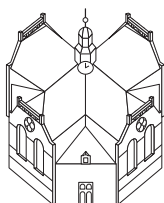

Noorderkerk concerten

zaterdag 2 maart 2019

Daria van den Bercken Händel

Daria van den Bercken piano
Nadia Wijzenbeek viool
Ásdís Valdimarsdóttir altviool
Mick Stirling cello

C. Franck ¹⁸²²⁻¹⁸⁹⁰
Prélude Fugue et Variation Op. 18

G.F. Händel ¹⁶⁸⁵⁻¹⁷⁵⁹
Orgelconcert Op. 7 nr. 5

G. Fauré ¹⁸⁴⁵⁻¹⁹²⁴
Piano Trio Op. 120

G.F. Händel
Orgelconcert Op. 4 nr. 3

Muziek in de Noorderkerk: de perfecte zaterdagmiddag in hartje Amsterdam.

Doe boodschappen op de biologische Noordermarkt, eet de beste appeltaart van Amsterdam bij Café Winkel en geniet van een uur concert in de Noorderkerk.

Huischroniqueur Herbert van Hasselt houdt na afloop van dit concert een pilaarpraatje. Verwacht prachtige anekdotes over de roemruchte geschiedenis van Amsterdam, de Noorderkerk en natuurlijk muziek. Herbert was voorheen directeur van de Amsterdamse Oude Kerk

Na afloop van het concert bieden wij u graag een kopje koffie of thee aan in de kerk!

Volgende Noorderkerkconcerten

9 maart Revue Blanche

16 maart Helena Rasker: Frauenliebe und Leben

Gevierd voor de frisse manier waarop zij pianomuziek tot nieuw leven wekt, wordt pianiste **Daria van den Bercken** beschouwd als 'een model voor musici van de toekomst'. Daria wil zoveel mogelijk mensen actief bereiken, zowel liefhebbers van klassieke muziek als nieuwe doelgroepen. Als artist-in-residence 2016 bij het Los Angeles Chamber Orchestra in de Verenigde Staten presenteerde ze alle aspecten van haar succesvolle aanpak, zowel in recitals en concertoptredens, als in educatief en sociaal werk.

Daria's Händel- en Mozart-opnames voor Sony Classical lieten de pers lof zingen over haar 'mix van vreugde en lichtheid', 'muzikale genegenheid en een onberispelijke virtuositeit.' 'Door expressieve vrijheden en poëtische emotie toe te staan', 'houdt Daria de sleutels tot Mozart in handen'. Daria is winnaar van de Amsterdamprijs voor de Kunst 2012. In 2017 werd haar derde opname voor Sony gepresenteerd. Dit album ontving opnieuw lovende recensies en werd genomineerd voor een Edison 2018.

In 2017 maakte Daria haar debuut met Orchestre Philharmonique de Radio France en Ton Koopman en onlangs met het Seoul Philharmonic Orchestra en Stefan Asbury, het Guanajuato Symphony Orchestra en Roberto Beltran-Zavala, Philharmonie ZuidNederland met Jonathon Heyward, het Los Angeles Chamber Orchestra, en met het Noord-Nederlands Symfonie Orkest en Arvo Volmer. Eerdere optredens zijn met het Rotterdams Philharmonisch Orkest en dirigenten Yannick Nézet-Séguin, Shi-Yeon Sung en JoAnn Falletta, het Gelders orkest en Christoph Poppen en met het Radio Filharmonisch Orkest onder leiding van Jun Märkl.

Als recitalist trad Daria regelmatig op in het Amsterdamse Concertgebouw en maakte zij recente debuten bij Baroque Unwrapped in Kings Place en het It's All about Piano Festival in Londen, het New Ross Piano Festival Ireland, de Baroque Conversations-serie in Zipper Hall in Los Angeles, het Istanbul Music Festival en in het Konzerthaus in Wenen.

In 2017 bedacht Daria samen met de Franse pianist Frank Braley een tweepiano-programma in het Muziekgebouw aan 't IJ in Amsterdam. Met de gecombineerde creatieve krachten van film, nieuwe composities, toneelontwerp en de inbreng van een filosoof, onderzocht zij het thema "Speelsheid".

Daria studeerde af aan de Jacobs School of Music in de Verenigde Staten bij Menahem Pressler, en aan het Conservatorium van Amsterdam bij Mila Baslawskaja en Naum Grubert. Zij won meteen daarna de Debuutprijs 2006 (voorloper van de Dutch Classical Talent Award).

Nadia Wijzenbeek maakte haar debuut als soliste in het Amsterdamse Concertgebouw¹⁹⁹⁹ en de Royal Albert Hall in Londen²⁰⁰⁴ met het Radio Symfonie Orkest, respectievelijk het Royal Philharmonic Concert Orchestra. Ze keerde terug in het Concertgebouw met orkesten als het Nationaal Symfonie Orkest van de Oekraïne en het symfonie-orkest van het Conservatorium van Amsterdam.

Nadia gaf recitals in onder meer Vredenburg Utrecht,

het Concertgebouw en Felix Meritis in Amsterdam, Dilingentia in Den Haag, het Paleis van de Schone Kunsten in Brussel, de Rachmaninov Zaal in Moskou, de Glazunov Zaal in St-Petersburg en het Rudolphinum in Praag. Haar concerten worden regelmatig op de radio uitgezonden.

Als kamermusicus maakt Nadia Wijzenbeek deel uit van het internationaal gerenommeerde Lendvai String Trio waarmee ze regelmatig optreedt op podia in Midden- en Oost-Europa. Het Lendvai String Trio sleepte verschillende prijzen in de wacht. In 2008 maakte het trio een uitgebreide tournee door Zweden.

Nadia Wijzenbeek is tevens lid van het Aronowitz Ensemble in Londen waarmee zij werd verkozen als BBC New Generation Artist. In 2009 werd het Aronowitz Ensemble de Borletti Buitoni Ensemble Award toegekend. Het ensemble wordt veelvuldig op de BBC uitgezonden in live concerten en studio-opnamen. Het ensemble speelde in zalen als de Wigmore Hall, Bridgewater Hall, Sage Gateshead, Aldeburgh, Cheltenham, Glasgow, Cambridge, Aberdeen, Spoleto en voor de BBC Proms.

Mick Stirling studeerde cello aan de Guildhall School of Music bij Leonard Stehn en Raphael Wallfisch. Hij vervolgde zijn studie in het Banff Centre, Canada en met Lawrence Lesser aan het New England Conservatory in Boston, VS. Andere belangrijke mentoren waren David Takeno, Hans Keller, Louis Krasner, Eugene Lehner, Colin Carr en Bernard Greenhouse. Van 1989 tot 1997 was Michael de cellist van het Ensemble Modern in Frankfurt, Duitsland. Hij was ook acht jaar lang lid van het Raphael Ensemble (strijkerssextet, Londen) dat veel cd's voor Hyperion opnam. In 1997 trad hij toe tot het Brindisi-kwartet in Londen, waar hij negen jaar woonde en werkte. Gedurende deze periode speelde hij met vele kamermuziekgroepen en als gastprincipe cellist bij verschillende orkesten, waaronder: The Philharmonia Orchestra, London Symphony Orchestra, Royal Philharmonic Orchestra, London Philharmonic Orchestra, English Chamber Orchestra, en The Scottish Chamber Orchestra. Mick verhuisde in 2004 naar Amsterdam en werd in 2004 eerste cellist van het Radio Filharmonisch Orkest in Nederland. Hij was jarenlang een vaste gast van het Kamerorkest van Europa. Michael is ook lid van Nieuw Amsterdams Peil, The Quimias string Trio en speelt in het algemeen veel kamermuziek. Hij nam het celloconcert op van Hindemith (Kammermusik no. 3) voor RCA met Marcus Stenz en het Ensemble Modern, dat de Duitse Critic's Prize won.

Ásdís Valdimarsdóttir werd geboren in Reykjavik, IJsland. Haar altvioolstudies brachten haar naar de Juilliard School in New York, waar ze voornamelijk studeerde bij Paul Doktor, William Lincer, Felix Galimir en het Juilliard Quartet. Na haar studie BM en MM behaalde ze haar studie aan Detmold, Duitsland bij Nobuko Imai. Ásdís was een van de oprichters van het Miami String Quartet, de belangrijkste altviool van de Deutsche Kammerphilharmonie Bremen en een frequente gast van het Kamerorkest van Europa en het Ensemble Modern voordat

ze toetrad tot het Chilingirian String Quartet¹⁹⁹⁵. Ze was hun violist tot 2003. Ze is nu gevestigd in Amsterdam en geniet van een mix van kamermuziek en solowerk. Ze is uitgenodigd op vele prestigieuze muziekfestivals over de hele wereld en doceert altviool aan The Royal Northern College of Music, Manchester.

César Franck¹⁸²²⁻¹⁸⁹⁰

Prélude, fugue et variations, opus 18

César Franck wist zichzelf slecht te verkopen. Liszt ontmoette de van origine Waalse componist in Parijs en merkte gelijk op: "Ik vermoed dat hij (Franck) te enen male de vanzelfsprekende sociale vaardigheid mist die alle deuren opent." En Liszt wist hoe dat moest! Félicité Franck was - het tegenbeeld van haar introverte echtgenoot - een wervelwind. Zij deed alles wat ze kon om haar man achter het orgel vandaan te krijgen en in de schijnwerpers van de concertzaal te plaatsen. Helaas was madame niet zo gecharmeerd van al dat geëxperimenteer met de harmonieën waar haar echtgenoot zo dol op was. Ze soebatte, vitte en treiterde, zonder dat het veel uithaalde. Het echtpaar had bijgevolg niet zo'n geweldig huwelijk. Gelukkig voor het nageslacht heeft Franck zich niet door Félicité van de wijs laten brengen.

Luister naar de oorspronkelijk voor orgel gecomponeerde *Prélude, fugue et variation* uit 1873. De *prélude* is een pastorale. Stel je voor een herder, gezeten onder een boom, die op zijn hobo een lieflijke melodie blaast. Dan volgt de fuga, statig ingeleid. De stemming is, ondanks de toonsoort A groot, eerder duister dan licht van aard. In de variations keert de componist terug naar de pastorale melodie. Het is fijnzinnige muziek, geen bulderend epaterend werk, zoals mevrouw Franck wellicht had geprefereerd.

George Frederick Handel¹⁶⁸⁵⁻¹⁷⁵⁹

Orgelconcerten: nr. 3 in g, opus 4.3 HWV 291 en nr. 11 in g, opus 7.5 HWV 310

In de vastentijd van 1735 organiseerde de ondernemende George Frederick Handel in het 'King's Theatre' op Covent Garden uitvoeringen van drie oratoria, 'Esther', 'Deborah' en 'Athalia'. Het fenomeen 'oratorium' was het antwoord van de (opera)componist op de concurrentie, hem aangedaan door Nicola Porpora met het 'Theatre of the Nobility', Lincoln Fields. Te veel opera maakte de spoeling te dun. De slimmerik bedacht als extra attractie om het Londense publiek naar zijn theaterproducties te lokken een optreden van hemzelf. Hij componeerde daartoe enkele goed in het gehoor liggende orgelconcerten, die als intermezzi tijdens de voorstellingen op een daartoe speciaal ontworpen kamerorgel werden uitgevoerd. De corpulente, bepruikte Handel liet zich daarbij begeleiden door een klein strijkersensemble. Een soort 'Tuchinsky avant la lettre'. Het werd een reuze succes! De orgelconcerten (HWV 289-296) werden razend populair. Dat smaakte naar meer. Een tweede set orgelconcerten (HWV 306-311) vloeide uit Handels vaardige componeerpen.

Handel bleef de concerten spelen tot op hoge leeftijd, zelfs nadat hij geen noot meer kon lezen. De uitgever Walsh publiceerde de eerste set orgelconcerten als opus 4 in 1738. Twee jaar na het overlijden van de componist verscheen de tweede set in 1742 in druk als opus 7.

De muziekliefhebber zal zich wellicht afvragen hoe het mogelijk is om orgelconcerten op een concertvleugel te spelen. Gaan bijgevolg niet heel veel noten verloren? Het antwoord is betrekkelijk simpel. Het instrument dat Handel voor zijn optreden in het theater liet bouwen was een kamerorgel zonder pedalen en met maar één manuaal. De transcriptie voor piano, kan ik u verzekeren, klinkt voortreffelijk. De partijen van de begeleiders zijn vaak onvolledig uitgewerkt, dus alle ruimte voor vrije interpretatie.

Orgelconcert nr. 3 in g, opus 4.3 HWV 291

Het werk heeft vier delen: Adagio-Allegro-Adagio-Allegro. In de beide langzame delen componeerde Handel zangerige soli met echte cadensen voor de viool en de cello. Het klavier klinkt alleen in het opgetogen tweede en laatste deel. Het slotdeel is een gavotte. In latere versies schrapt de componist de inbreng van de twee strijkers. Dus mocht u die solo missen, dan weet u dat dat met instemming van de componist gebeurt.

Orgelconcert nr. 11 in g, opus 7.5 HWV 310

Handel componeerde dit concert voor een uitvoering in 1750 van het oratorium 'Theodora'. Het eerste deel, Staccato, ma non troppo allegro, wordt robuust door de strijkers ingezet. Daarna volgt een stevig debat tussen het klavier en het ensemble. Het klavier is het langst aan het woord, maar de slotverklaring is aan de strijkers. Dan volgt een kort Adagio. Een overgangsriedeltje naar het plechtstatige derde deel, een passacaglia, Andante larghetto e staccato. Weer zo'n kort overgangsriedeltje, Adagio, voert naar een gedragen Menuet, waaraan het klavier geheel niet te pas komt. Handel besluit het concert met een sprankelende Gavotte.

Gabriel Fauré ¹⁸⁴⁵⁻¹⁹²⁴

Pianotrio in d, opus 120

Tot zijn 35ste jaar was de bescheiden Gabriel Fauré - zoon van een provinciale schoolmeester uit Zuid-Frankrijk - een relatief obscure organist, die, om wat bij te verdienen, pianoles gaf en pianobegeleiding verzorgde. Toen hij op twintigjarige leeftijd met eerste prijzen voor piano, orgel, harmonie en compositie afstudeerde aan

de École Niedermeyer, had hij al een flink aantal liederen en pianowerken gecomponeerd. Het aartsconservatieve Franse muziekestablishment zag de fijnzinnige kwaliteiten van zijn muziek geheel over het hoofd. Als je niet aan 'Conservatoire' was opgeleid, dan telde je als componist niet mee. Alleen de superintelligente componist Camille Saint-Saëns, een van zijn leraren, zag wel wat in de jonge collega. Hij introduceerde Fauré bij Wagner en Liszt en liet hem kennismaken met het werk van Mozart en Bach en met de oude muziek. Hij opende deuren voor hem bij uitgeverij en bezorgde hem in de loop der jaren betere betrekkingen. "Aan Saint-Saëns heb ik alles te danken", zei Fauré later. Zijn lange leven lang - hij werd 89 jaar - ontwikkelde Fauré zijn stijl van componeren. In het begin schreef hij charmante liederen à la Gounod en exquisite pianostukjes op de wijze van Chopin en Schumann. Naarmate hij ouder werd, sloop in zijn muziek een haast mystieke introspectie, gekleurd in een curieus harmonisch palet. Een in zichzelf gekeerde mystiek, die het tegenbeeld vormde van de weelderige mystiek van César Franck. Op het eind werd, net als bij Liszt en Scriabin, zijn muziek steeds soberder en op den duur minder toegankelijk.

Het Pianotrio in d componeerde Fauré op verzoek van de uitgever Jacques Durand. De componist, bejaard (77), fragiel van gezondheid en slechthorend, had eigenlijk niet zo veel zin in de klus. Met moeite zette hij zich in het voorjaar van 1922 aan de componistenarbeid en voltooide het werk pas een jaar later. Het openingsdeel, Allegro ma non troppo, heeft een bijzondere sonatestructuur. Er zijn twee doorwerkingen, en daartussenin fungeert een hernieuwde expositie van het thematische materiaal. De cello introduceert het hoofdthema. Het zachtmoedige neventhema klinkt in de piano. De muziek vloeit en vloeit... Het ingetogen tweede deel, Andantino, heeft drie thema's. Het eerste thema wordt door viool en cello tezamen voorgedragen, met daaronder een simpele pianobegeleiding. De piano neemt het voortouw in het tweede thema. Het derde thema klinkt nagenoeg solo in de piano. Veel contrast tussen de muzikale gedachten is er overigens niet. Frase na frase mijmert de muziek, dan kalm, dan wat heftiger en dan weer heel vredig. Het laatste deel, Allegro vivo, opent met een krachtig motief, dat in de triomfantelijke slotmaten in majeur zal terugkeren. De muziek krijgt in het vervolg een grillig, dansant karakter. Een langzaam stijgend thema boven een murmelende pianobegeleiding vormt het tegenwicht. Meeslepend!

HAN VAN TULDER (WWW.HANVANTULDER.NL)

De Noorderkerkconcerten worden mogelijk gemaakt door:

AE amsterdams
fonds voor de
kunst

**FONDS
PODIUM
KUNSTEN**
PERFORMING
ARTS FUND NL

PRINS BERNHARD
CULTUURFONDS
De kunst van het geven

P.W. Janssen's Erisch's Stichting

J.C.P. STICHTING
jong talent, cultuur & podia

BERGH STOOP & SANDERS
ADVOCATEN

Het Kersjes Fonds

FLOKS
BLOEMENDESIGN

SEC
Stichting Educatie en Ontwikkeling
The Cat That Walked by Himself

 noorderkerkconcerten
 noorderkerkconcerten.nl
 info@noorderkerkconcerten.nl

MET DANK AAN: Dille en Kamille, De Boerenmarkt en alle vrienden van de Noorderkerkconcerten'.
Noorderkerkconcerten is zeer erkentelijk voor de steun van de leden van de Noorderkring.